

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 29 czerwca 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 30 września 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda R. M. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 30 grudnia 2008 r., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki – powołując się między innymi na przepisy art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) orzekł, że przedsiębiorca – R. M. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowa R. (powód) wprowadził do obrotu przez stację paliw mieszczącą się w R. olej napędowy i benzynę bezołowiową Pb-95, które to paliwa nie spełniały wymagań jakościowych

określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. Nr 192, poz. 1969) (pkt 1.). Prezes URE za działania te wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 160.800 zł co stanowiło 2,17% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w roku 2007 (pkt 2.).

Odwołanie od decyzji złożył powód.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie 2 w ten sposób, że obniżył nałożoną karę pieniężną do kwoty 16.000 zł (pkt I.); zasądził od powoda na rzecz pozwanego 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II.).

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył apelacją pozwany Prezes URE.

Wyrokiem z dnia 30 września 2010 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że nałożoną karę pieniężną podwyższył do kwoty 80.000 zł oraz w punkcie drugim w ten sposób, że koszty procesu za I instancję zniósł wzajemnie między stronami (pkt 1.); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2.); zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego (pkt 3.).

Wyrok Sądu Apelacyjnego powód (w całości) zaskarżył skargą kasacyjną.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na:

„1. potrzebę wykładni art. 56 ust. 6 Ustawy Prawo energetyczne w związku z rozbieżnościami w orzecznictwie sądów co do interpretacji przesłanki możliwości finansowych;

2. występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego – wg jakiej daty należy dokonać oceny możliwości finansowych strony jako przesłanki określonej w art. 56 ust. 6 Ustawy Prawo energetyczne, czy wg roku poprzedzającego nałożenie kary przez Prezesa URE czy wg daty orzekania przez sąd”.

W odpowiedzi na skargę pozwany Prezes URE wniósł o: 1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie 2. oddalenie skargi kasacyjnej oraz o: 3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postawione we wniosku pytania interpretacyjne nie ujawniają istotnego zagadnienia prawnego sprawy, gdyż opierają się na nieuprawnionym twierdzeniu autorki skargi, jakoby Sąd drugiej instancji, przy ocenie jaka wysokość kary pieniężnej jest odpowiednia, nie uwzględnił wynikającej z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego przesłanki możliwości finansowych ukaranego przedsiębiorcy. Wbrew temu z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że ocena Sądu Apelacyjnego uwzględnia okoliczności, o których mowa w art. 56 ust. 3 i ust. 6 Prawa energetycznego w szczególności przychód, w tym dochód ukaranego podmiotu.

Autorka skargi nie przedstawiła także przekonującej argumentacji jurystycznej, która uzasadniałaby wątpliwości co do interpretacji przyjętej w zaskarżonym wyroku, iż przesłanki orzeczenia wysokości kary podlegają ocenie za okres poprzedzający wymierzenie kary, przez mający do tego kompetencje „organ regulacyjny”, a nie – z chwili dokonywania oceny przez Sąd drugiej instancji. Właściwość postępowania sądowego na skutek odwołania od decyzji organu regulacyjnego nie usuwa wszak kompetencji organu regulacyjnego określonej w ustawie w tym w jej art. 56 ust. 3 i ust. 6 Prawa energetycznego.

W wyroku z dnia 13 maja 2009 r., III SK 39/08 – OSNP 2011/1-2/30, Sąd Najwyższy wyraził pogląd zgodnie z którym sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy będącą przesłanką górnej granicy kary pieniężnej (art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.), ustala się według przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w roku podatkowym poprzedzającym ukaranie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).